

to, torpedoi jollakin systeemillä monessa mielessä ”onnea tuovan” Kuhmon tien. Ei ole hyvä hypähällä aisan yli.

On aivan selvää, että runsasliikenteiset väylät tarvitsevat enemmän rahaa kuin syrjäisemmät. Ei liene kenenkään edun mukaista, että elinkeinollisesti ja asumisen kannalta paikallisesti tärkeät, mutta vähemmän liikennöitävät tieosat jätetään oman onnensa nojaan. On tärkeää kuitenkin paikallisesti päätöksiä tehtäessä huomata, että priorisointia tarvitaan myös täällä. On ammatitaitoa katsoa ja nostaa esille niitä hankkeita taikka asioita, joilla on muutakin kuin poliittisia painoarvoja.

Karavaanareilla on huoli Vuonislahden yhteyksistä

Jälleen kerran ehkä vaativin tien käyttäjäryhmä, karavaanarit, katsoo Rekinien leirialueelle tulevien tieyhteyksien olevan ala-arvoisessa kunnossa. Tätä ryhmää ei ollenkaan lohduta se, että tiehallinnon edustaja sanoo ajaneensa tien henkilöautollaan norminopeutta, eikä se käynyt niskaan eikä selkään.

Karavaanareiden vaunujen ja autojen koot ovat edelleen nousussa, niitä aiempaa harvemmin jätetään esimerkiksi talvikaudeksi paikoilleen. Matkailu on entistä ympärivuotisempaa ja matkustaminen väistämättä ohjautuu paremmille teille. Se ei ole itä-suomalaisten etu.

SF-Caravan Pielisen Karjalan leirialueella Vuonislahden Rekinien leirialueella Vuonislahden Rekinien leirialueella toteutui viime vuonna runsaat 6000 yöpymisvuorokautta. Arvostus leirialuetta kohtaan lisääntynyt kokoajan. Yhdistys myös pitää yllä hyvää palveluvarustusta ja alueen rauhallisuutta. Alueella on runsaat 100 sähköistettyä vaunupaikkaa. Uusi täysin kunnostettu ja suurennettu saunarakennus on valmistunut.

Karavaani-matkailijat ovat Vuonislahdessa haluttuja vieraita, he ovat keskeisesti mukana kylän toiminnossa. SFC-matkailu tukee vahvasti kylän ja lähiseudun elinkeinoelämää, tapahtumien järjestämistä ja jokapäiväistä elämää kylällä.

Lienee tämän päivänkin Suomessa tärkeää, että julkisyhteisöt myös paikallisesti antavat mahdollisuuksia alueittensa kehittämiseen, varsinkin jos omaisuus on siitä myös vahvasti mukana.

Reino Kuivalainen

Jäätie avaa myös mieliä!

Oikotie Kolin ja Lieksan keskustan välille avautui poikkeuksellisesti jo entisen vuoden aikana ennen joulua. Tämän jäätien avautuminen jo toista kertaa saman vuoden aikana on hyvin poikkeuksellista. Menneisyydestä muistellaan yhtä varhaisia jäätielanteita yli 30 vuoden takaa, aikana jolloin jäätie ei ollut vielä yleisenä tienä, vaan paikallisten, lähinnä Kolin asukkaiden avaamana.

Tämä noin 7 km pituinen jäinen ajorata toimi siis matkailullisestikin mielenkiintoisena, joulujauudenvuoden sesongin aikana. Erityisesti ulkomaalaisille sillä on vetovoima-arvoa aivan kokemukseksi, mutta merkittävimmin se vaikuttaa palveluiden ja kaupankäyntiin paikkakunnalla.

Jäätien (Koli-Vuonislahti) varhaiseen avautumiseen vaikutti erityisesti sääolosuhteet, mutta erityisen tärkeää on kunnossapito-urakoitsijan valppaus käyttää suotuisaa tilannetta koko alueen hyödyksi.

Nyt on otollinen hetki tutustua ja tarkistaa henkilökohtaisesti

suoran noin 50 km oikaisevan tieyhteyden merkitys Lieksan elinkeino- ja palvelutoimintaan. Muutama vuosi sitten esille nostettu lähes ympärivuotisen lauttayhteyden merkitys voisi avautua sitä vastustavien mieliin.

Meille lieksalaisille olisi erityisen tärkeää saada paikkakunnalle uusia työmahdollisuuksia ja tulovirtoja myös alueemme ulkopuolelta. Ehkä kannattaisi järjestää tutustumismahdollisuuksia paikkoihin, joissa asiaa on osattu/haluttu paremmin hoitaa.

Lauttayhteys on jälleen Lieksan kaupungin osalta päivitetty yhdeksi maakunnan kärkihankkeeksi, Saaristoasiain neuvottelukunnan edustaja on asiaan tutustunut aivan äskettäin vierailullaan Vuonislahdessa.

On selvää, että lauttahanke olisi jo vuosia sitten pitänyt nostaa esille poliittisen tahon kautta. Nyt aloite tuli käyttäjiltä ja yrittäjiltä, jotka olivat huolissaan Lieksan kehityksestä. Väärin sammutettu, kuten sanonta kuuluu.

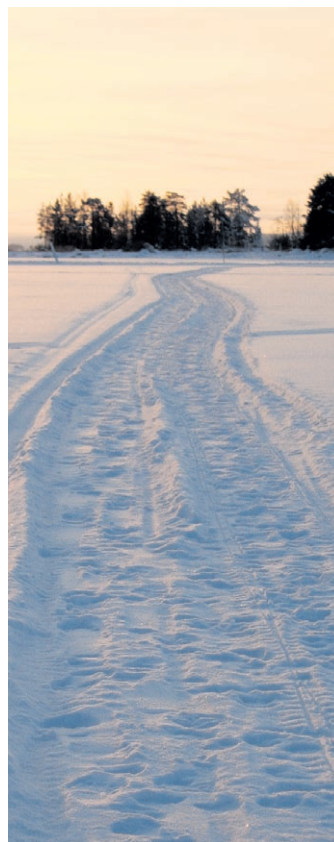
Näyttäisi, että nyt muodollinen patti kehittämisen tieltä on väisty-

nyt, kun Kuhmo-Lieksa-tieyhteys on saatu poliittisella puristuksella liikkeelle. Toivotaan, että tätä tärkeää yhteyttä voisimme täysipainoisesti hyödyntää. Ainakin Nurmijärven seudun yrittäjyys saattaisi saada tästä hyvää ja kaipaamaansa virtaa.

Noin vuosi sitten käytiin Vuonislahdessa hiukan surkuhupaisakin keskustelu liikennöintiolosuhteista Kolin läheisyydessä ja laajemminkin Lieksassa. Tilaisuudessa pyrittiin löytämään mahdollisuuksia parantaa laajemmasta näkökulmasta ja pitemmällä tähtäimellä rapautuvia liikenneyhteyksiä.

Tilaisuus kilpistyi jo hiukan mauttomaan sanojen toistoon, jonka teki aikoinaan puolustusministeri ilmaisten ulkoisen uhan kolmeksi suurimmaksi aiheuttajiksi Venäjän, Venäjän ja Venäjän. Tieviastaavan lausahdus tieasioiden parempaan kunnostukseen oli EI, EI ja EI.

Nyt onkin syntynyt pelko siitä, että rahapulassa ryvettyvä, mutta uudistunut ja etäännyntynyt tiehallin-

Vuonislahden Simpauttajan ohjaajan näkökulmia ja mietteitä

Mitä teatteri on? Sitä usein kysytään. Minullaakaan ei ole siihen täydentävää vastausta. Minusta teatteri on matka tuntemattomaan, ajattelee sitä miltä kantilta tahansa. Olen lukenut useiden teatteriteoreetikkojen opuksia, joista en ole tullut hullua hurskaammaksi. Teatteria ei voi hevillä järkeistää. Se on matematiikkaa ja intuitiota – tai oikeastaan niiden sekamelska.

Näen Simpauttajan nuoren miehen Odysseiana, sankarin matkana, kasvukertomuksena pojasta mieheksi. Veijaritarinat ovat aina miellyttäneet minua. Ehkä sen vuoksi että ne eivät ole yksiselitteisiä draamoja vaan niissä ilmenee joka katselukerralla jotain aivan uutta. Ei ole ihme, että elokuvaversio on niin suosittu.

Ohjaajana tutustutan näyttelijät Simpauttajan näytelmän kipupisteisiin ja kenties tällä matkalla löydämme uusiakin. Miksi nauramme toisen vahingolle? Miksi teemme väärä päätöksiä? Onko Simpauttajassa todellista sankaria? Simpauttaja herättää aina kysymyksiä, myös vihanpurkauksia mutta silti kansa rakastaa sitä.

Olen ilahtunut miten innokkaasti Simpauttaja on otettu Vuonislahdella vastaan. Tietenkin tämä on suuri kunnia ja ainutkertainen tilaisuus olla niin sanotusti pääkallopaikalla tekemässä Suomen yhtä hienointa romaania näytelmäesitykseksi. Kyllä tästä hyvä tulee kun Pohjois-Karjalan murre on luonnostaan paikallisten suussa. Ei tässä muuta kuin pannaan rommeli kyntämään – ja Hojo Hojo!

Ohjaaja Petteri Wirkkala